

След побоища и тормоз в продължение на два месеца бяхме включени в общия процес против нелегалния ЦК на БКН и неговите помагачи, на брой 60 души. Към края на м. юни с. г. при завършено следствие, в затворени камиснетки политзатворниците от нашия процес ни отведоха в Софийския централен затвор. Натикаха ни по 8-9 души в килии, които са предназначени по за двама човека, с размер 4 м. дължина, 2 1/2 и широчина и 4 м. височина, с единствен висок прозорец, окован с желязна решетка. Аз попаднах в 7 килия на IV етаж. В нашата килия се поместихме 9 души, като сардели един до друг; вратата, когато трябваше да се отваря, последният до нея беше принуден да се отместя. Настанените в нея бяхме: Никола Йонков Вапцаров, Антон Попов, Петър Богданов, които впоследствие бяха осъдени на смърт, Стоян Захариев - на доживотен затвор, Христо Г. Петров - 15 години строт тъмничен затвор и останалите Иван Морунгов, Борис Николчев, Н. Русев и Младен Исаев - "оправдани".

В стаята заварихме два сламеника, проснахме ги надлъж, за да се наместим всички на тях, "на меко", а краката се простираха на голата фама, а до краката поставяхме налъмните си. Възглавниците ни бяха своеобразни. Аз поставях обувката си, покрити с една дрешка и на тях слагах главата си за спане. Електричеството се палеше отвън. Насред вратата имаше шпионка за наблюдение от надзирателите, когато пожелаят. Но още първата нощ атмосферата беше страшно задушна. Надигнахме се да отворим рамката на прозореца. Но за да я отворим един от нас даде гръб, друг се качи отгоре му, за да я откопчим. Но това тегло, като че ли бе малко, полазиха ни и дървеници. Младен Исаев беше се настанил на дъното на килията. Той даде първия сигнал. Заловихме се за изстребването им. В продължение на няколко денонощия продължаваше това занятие. В килията ни не липсваше и един железен куп с похлупак, за отходно място през нощта.